

Arrest

nr. 107 500 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 augustus 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREMONT, die *loco* advocaat G. De KERCKHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, dient op 1 juni 2011 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Er wordt hem verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 31 augustus 2011, een arbeidscontract of een werkgeversattest voor te leggen.

Op 31 augustus 2011 neemt de burgemeester van Aalst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Aan verzoeker wordt een bijkomende termijn toegestaan van een maand, tot 30 september 2011 om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Verzoeker wordt op 28 december 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 7 juni 2012 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van Aalst om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heeft.

Op 20 juni 2012 weigert verzoeker kennis te nemen van dit schrijven.

Op 23 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: P., S., Nationaliteit :Frankrijk, Geboortedatum (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: 053040354323 , Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 01.06.2011 en verkreeg de E-kaart op 28.12.2011. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 07.06.2012 werd betrokkene verzocht om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene weigerde deze brief te tekenen voor ontvangst en legde nadien de gevraagde nieuwe bewijzen niet voor.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, probeerden wij zelf te achterhalen of betrokkene, die als werknemer het verblijfsrecht had bekomen, nog steeds aan de slag is. Uit raadpleging van de databank van de RSZ (Dimona) blijkt dat betrokkene sinds 30.11.2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig art.42bis, §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende zou zijn met een reële kans op tewerkstelling kan zonder medewerking van betrokkene niet achterhaald worden. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, is het redelijk ertoe te besluiten dat voor zover betrokkene zou ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en wel degelijk inspanningen levert om werk te vinden, quod non, zijn reële kans op tewerkstelling gezien de lange duur van inactiviteit negatief moet worden ingeschat.

De toetsing van de andere mogelijkheden waardoor betrokkene het verblijfsrecht verder zou kunnen worden uitgeoefend overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 is niet haalbaar bij gebrek aan begin van bewijs van waar betrokkene zou mee bezig zijn (bvb een zelfstandige activiteit uitbouwen, studeren, over bestaansmiddelen beschikken).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

(...).”

Op 26 november 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

“Genomen van de schending van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten; van de beginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen; van artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 en 74/13 Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de manifeste beoordelingsfout, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en het beginsel audi alteram partem)

Doordat, eerste tak, bovenstaande beginselen en bepalingen inhouden dat iedere administratieve handeling de naam en de hoedanigheid van zijn auteur moet vermelden ;

Doordat, voor zover de bestreden beslissing degelijk handgetekend is — wat ver van duidelijk is als de beslissing nagekeken wordt — gaat het in ieder geval over een gescanneerde handtekening;

Terwijl een gescanneerde handtekening niet toelaat na te gaan wie de werkelijke auteur van een beslissing is, welke zijn hoedanigheid is en of hij de bekwaamheid was om de kwetsieuzen beslissing te nemen;

Dat de auteur van de beslissing ofwel een schriftelijke handtekening moet zetten op de beslissing, ofwel een elektronische handtekening, die, in dit laatste geval, moet voldoen aan de voorschriften van art. 2 van de wet over de elektronische handtekeningen;

Dat deze bepaling het volgende stelt:

«[•••]

Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder :

1° ‘elektronische handtekening’ : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° ‘geavanceerde elektronische handtekening’ : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden;

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren;

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord;

[...]»

Dat een elektronische handtekening o.m. een digitale handtekening en ander technische mechanismen uitmaakt, die toelaat om de authenticiteit van de op elektronische wijze verzonden gegevens na te gaan;

Dat er herhaald dient dat

« La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement à numériser une signature manuscrite au moyen d’un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire à l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection.

Il ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction.

Le document qui porte une telle signature n’a pas plus de valeur simple photocopie. »

Dat de handtekening in casu echter door een scanner werd gekopieerd en vervolgens niet beantwoordt aan de hierboven vermelde definitie;

Dat de bestreden beslissing dus een gebrek aan de formele motiveringsplicht inhoudt, die bestaat uit de afwezigheid van een schriftelijke handtekening van de persoon die bekwaam is om dergelijke beslissing te nemen;

Dat verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, volgens dewelke

« de verzoekende partijen dan ook terecht aanvoeren dat de ‘gescande handtekening die door eender wie kan geplaatst worden, [...] niet toelaat] na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon’ en “het [...] niet uit te sluiten [is] dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar”; dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont en dat het eerste middel in die mate gegrond is. »

Dat de handtekening van de bestreden beslissing zonder twijfel een gescanneerde handtekening is ;

Dat de handtekening van een beslissing een grondvoorwaarde vormt waarvan het bestaan zelf van de administratieve beslissing afhangt;

Dat iedere beslissing van een administratieve overheid inderdaad de handtekening van zijn auteur moet dragen, opdat door de bestemming van de beslissing zou kunnen worden nagegaan indien deze 4 persoon wel de nodige hoedanigheid had om zulke beslissing te nemen;

Dat deze vereiste zo strikt geïnterpreteerd wordt door de Raad van State dat zelfs een gescande handtekening als onvoldoende werd beschouwd om op afdoende wijze een beslissing tot zijn auteur te linken:

« de verzoekende partijen [...] terecht aanvoeren dat de 'gescande handtekening die door eender wie kan geplaatst worden, [...] niet toe [laat] na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon' en 'het [...] niet uit te sluiten [is] dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar'; dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont en dat het eerste middel in die mate gegrond is »

Dat de handtekening van een bevoegde auteur een bestaansvoorwaarde van een administratieve handeling uitmaakt;

Dat in afwezigheid van deze handtekening de beslissing gewoonweg niet bestaat, wat in casu het geval is;

Dat, overeenkomstig de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel, alsmede de geciteerde rechtspraak, deze handtekening niet wettelijk is in de mate dat zij niet toelaat vast te stellen wie de werkelijke auteur van de bestreden beslissing is.

Het middel is, in zijn eerste tak, dermate gegrond.

Doordat, tweede tak, de beslissing om aan verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van het dossier, o.m. het gezins- en familieleven van verzoeker — waarvan verwerende partij perfect geïnformeerd was, gezien het administratief dossier die de aanwezigheid van de echtgenote van verzoeker op het grondgebied bevestigt;

Terwijl nieuw art. 74/13 van de Vreemdelingenwet nu de verwerende partij ertoe verplicht rekening te houden met al deze elementen bij het nemen van een beslissing tot verwijdering;

Dat de bestreden beslissing deze bepaling niet eens vermeld, laat staan er rekening mee houdt;

Dat dit dus een schending van de formele motiveringsplicht en van de bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel, inhoudt;

Dat tegenpartij in haar nota beweert dat verzoeker

« niet uiteen[zet] als zou hij hief een gezinsleven hebben [...] en evenmin blijkt dit uit het dossier »

Dat deze bewering echter onwaar is;

Dat zoals reeds uiteengezet, uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de aanwezigheid op het grondgebied van de echtgenote van verzoeker;

Dat de nota van verwerende partij op dit punt de objectieve elementen uit het dossier rechtstreeks tegensprekt;

Dat een laattijdige en onjuiste bewering uiteraard niet het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing kan rechtzetten;

Dat deze stelling integendeel onrechtstreeks aantoonde dat de motivering inderdaad gebrekkig is op dit punt;

Dat het middel, in zijn tweede tak, dermate gegrond is.”

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de handtekening die voorkomt op de bestreden beslissing een ingescande handtekening is en dus niet geldig.

Er dient te worden gewezen op artikel 4 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatieinstellingen (hierna: de wet van 9 juli 2001) dat als volgt luidt:

“(…)

§ 4

Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.

§ 5

Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

–de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of

–niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of

–niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstellingverlener afgegeven certificaat, of

–zij niet met een veilig middel is aangemaakt.

§ 6

De handtekening van de certificaathouder kan worden gematerialiseerd in een equivalent dat voldoet aan de eisen van artikel 2, tweede lid, 2°.”

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd.

Het staat niet ter betwisting dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Verzoeker betwist niet dat de ingescande handtekening via een beveiligd systeem wordt aangebracht. Bovendien is de ondertekenaar *in casu*, E.D.W. gekend als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché, waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de staatssecretaris. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar in kwestie die de bestreden beslissing heeft genomen, kan met andere woorden niet ernstig worden getwijfeld.

Artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- “Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).” (G. SOMERS en J. DUMORTIER, Elektronische post juridisch bekeken, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- “Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip “elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, Computerrecht, 2001, nr. 4, p. 185);
- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden, is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. VAN EECKE, De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck & Larquier, Brussel, 2004, p.421 en 551);
- J. VANDENDRIESSCHE geeft in Praktijkboek - Recht en internet, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische

afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”;

- Ook volgens S. DE BACKER is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl. 78, p. 1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening” (P. VAN EECKE, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. DE CORTE, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., Privaatrecht in de reële en virtuele wereld, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het gegeven dat een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument met de gescande handgeschreven handtekening uitgeprint wordt en de papieren versie vervolgens in het administratief dossier opgenomen wordt en betekend wordt, houdt niet in dat de gescande handgeschreven handtekening die zich erop bevindt, haar aangemaakt “elektronisch karakter” verliest (cf. de in punt 2.19. geciteerde rechtsleer en P. VAN EECKE, De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p. 553-554, die onder de rubriek “presentatie van de handtekening aan de rechter” het volgende stelt: “Waarschijnlijker is echter dat het elektronisch bewijsstuk helemaal niet op elektronische wijze aan de rechtbank wordt meegedeeld maar op een papieren drager wordt afgedrukt en bij het dossier wordt gevoegd (...). Een digitale handtekening ziet er op papier zeer vreemd uit, maar zij blijft geprint even geldig als in elektronische vorm”). In dit verband wordt opnieuw verwezen naar artikel 4 van de wet van 9 juli 2001. De stelling van verzoekende partij dat een gescande handtekening geen elektronische handtekening is, kan dan ook niet gevolgd worden.

Er kan derhalve samenvattend gesteld worden dat de gescande handtekening die figureert op de bestreden beslissing de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1°, van de wet van 9 juli 2001 (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655; RvS 24 september 2010, nr. 207.656).

Uit artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan worden beschouwd indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p. 187).

De Raad neemt dan ook aan dat het systeem van de verwerende partij waarbinnen elektronische beslissingen aangemaakt worden met een elektronische handtekening, voldoende beveiligd is om te verhinderen dat iemand anders toegang zou hebben gehad tot de elektronische handtekening in hoedanigheid van attaché E.D.W. zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgegaan is van attaché E.D.W.

Concluderend dient de Raad te stellen dat de omstandigheid dat de handtekening van attaché E.D.W. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de

beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

Voor het overige wordt in de hoofding van het middel de schending aangevoerd van allerlei wetsbepalingen en beginselen. Verzoeker laat echter in het geheel na om de schending ervan met concrete gegevens uiteen te zetten, zodat deze aangevoerde schendingen onontvankelijk zijn.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2012 weigerde kennis te nemen van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Aalst om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij had. Verzoeker had bijgevolg de kans om alle inlichtingen die hij wenste, eventueel ook over zijn familiale toestand, aan het bestuur mee te delen. Verzoeker heeft echter uitdrukkelijk geweigerd om kennis te nemen van dit schrijven en heeft bijgevolg geweigerd om informatie mee te delen aan het bestuur. Verzoeker kan nu bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn echtgenote op het grondgebied. Tevens dient te worden opgemerkt dat, zelfs al verblijft de echtgenote van verzoeker op legale wijze in België, dit geen reden is waarom aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden afgeleverd. Verzoeker zet in dit verband alleszins geen concrete gegevens uiteen. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

